

FILÀ MARRAKESCH

CRÒNICA DE LA FESTA

1999

**EN LA 723ª COMMEMORACIÓ DEL
PATRONATGE DE SANT JORDI**

FILÀ

MARRAKESCH

CRÒNICA DE LA FESTA 1999

El somni de tot un any havia arribat. Les fulles del calendari havien anat caent, *ensaio* darrere *ensaio*, mentre la il·lusió havia anat pujant. Caminàvem cap a la festiva primavera alcoiana, havíem anat acostant-nos al mes d'abril. Divendres a divendres havíem fet créixer l'ensenyament i l'esperança. Alcoi, Abril, Festa, en abraç que ens envolta i apreta, com un fort lligam.

I dir Abril és dir Festa. Però enguany la presentació del cartell i la Revista de Festes, la primera cita festera, s'adelantava una jornada, el 31 de març, en coincidir l'1 d'abril amb el Dijous Sant. Ben propet quedava ja eixe Diumenge de Glòria tan esperat.

DIMENGE 4 D'ABRIL – DIA DE LA GLÒRIA

Un dia de Glòria, un dia gloriós, sobretot per als festers encarregats de portar el missatge de Festa per tot Alcoi.

La veritat és que enguany ha estat accidentada la qüestió dels Gloriers perquè els dos Marrakesch nomenats en principi no eren finalment els nostres Gloriers. Ni Vicente Poveda Ramos, ni Juan A. Picó García, per diferents raons i motius, representarien a la Filà aquest matí. En la Junta de Rams s'havien nomenat nous Gloriers. Manuel Moreno Cabanes i José Pérez Jordá, serien els Gloriers Major i del Preventori, respectivament.

L'esmorzar de Glòria convocava un bon nombre de Marrakesch, per disfrutar de les excel·lències pròpies d'aquest matí: fabes tendres, formatget blanquet, tonyineta salada, botifarres i llonganisses... una bona manera d'encetar aquesta jornada.

I mentre donàvem compte d'aquell esmorzar els dos Gloriers es sometien molt gustosament a la sessió de maquillatge i després a vestir-se amb cert nerviosisme. Hi havia que lluir com mai.

El temps passava ràpidament i la música avisava que els Gloriers, ben arreglats, entraven a mostrar-se davant dels seus companys. Era l'hora. La

Festa la portàvem nosaltres, anàvem a traure-la al carrer. Davant dels nostres representants en aquest matí sentíem una emoció renovada, imaginant el que els venia per davant. La sorollosa traca avisava que els Marrakesch eixíem en comitiva a portar els Gloriers, a dipositar-los davant de l'Ajuntament. Allí quedaria Manolo per arrancar la Glòria, eixe instant en què les emocions es trenquen en un aplaudiment que s'alça per sobre dels alcoians proclamant la nostra Festa. Pep partiria cap al Preventori, en un acte potser més emotiu pel que significa.

L'*Himne de Festes* sonava entre apludiments, eren les 10 i pocs minuts del matí i la Glòria era ja una Festa de color, música i fort sentiment. Els Gloriers formaven davant de Jacobo Casabuena Murcia, el nou Sergent Moro, que anava a fer la seua estrena. I de quina manera. *Suspiros del Serpis* s'enlairava per tota la Plaça i la seua llança pujava amb elegància. En el fort del pasdoble un aplaudiment unànim ofegava quasi la música. A pesar de les polèmiques sobre la seua elecció, el Sergent triunfava i ens feia triunfar.

Ja teníem el que volíem, la proclamació de la Festa pels carrers d'Alcoi. L'oratge era magnífic, sol i calor. Només esperàvem que continuarà almenys fins el dia 25.

Començava eixe "via crucis" especial que s'organitza al voltant dels Gloriers. Entre herberet i mesclaet seguíem la Glòria i gaudiem de l'acollida de moltes filaes. Entrar en la Penya el Bon Humor, com sempre, quasi imposible, però entre apretons només es veia gent que entrava i eixia ben aprovisionada.

I així compartint el bon gust que deixa aquest matí, entre aromes de timonet i herbero, amb la música de pasdoble que sembla sonar com mai, i els vestits dels nostres Gloriers, lluent, nous, acabats d'estrenar, omplint-nos els ulls de Glòria. El matí havia passat acceleradament, com un somni que es fa curt. Segur que els nostres Gloriers, encara en un núvol, no volien despertar, tornar a la realitat. La Glòria finalitzava amb l'explossiva rialla de la mascletà que ressonava ben forta.

En acabar la *mascletà* tornàvem cap a la Filà. La brillantor de la jornada ens feia pujar l'optimisme i el trajecte fins al nostre local es feia breu i agradós, amb la companyia de nostra banda de Muro.

I arribàvem amb la gola seca. El bon temps s'havia convertit en un dia calurós. Compartíem taula prop de 200 persones en el dinar d'aquest dia. Enguany val a dir que ha estat millor que l'anterior pel que fa a la qüestió de consergeria. Es difícil contentar a tanta gent i per això vos demanem disculpes si alguna cosa no ha estat a l'altura del que esperàveu. De totes maneres el que compta és estar junts aquest dia tan especial.

Els Gloriers, com és preceptiu van ser obsequiats amb una placa commemorativa d'aquest dia. Pep deu tindre ja una col·lecció i podria portar-les totes ací i li faríem una placa única perquè no li cabran en la paret. Això o fer-lo Glorier Perpetu del Preventori i cada deu anys entregar-li una placa. Fora de bromes, hi ha que agrair l'esforç dels dos Gloriers perquè sense quasi temps de saborejar-ho van acceptar el compromís. El Primer Tro demanava un fort aplaudiment per als dos i anava més enllà en demanar que Pep poguera disfrutar la Glòria del carrer l'any vinent, en reconeiximent a la seua oferta de brindar-se sempre que faça falta a fer la Glòria del Preventori.

I la música tornava a rodejar-nos i alçar-nos de les cadires. La resta de la vesprada ja sabeu com va transcorre. Alguns començaven a deixar-nos. Altres disfrutarien el Berenar de Pasqua en la Filà. Havia estat una bona jornada que es tancaria amb l'Entradeta del Berenar. La Festa havia arribat de nou, la Glòria ens havia anunciat la presència pròxima dels tres dies màgics d'abril.

DISSABTE 10 D'ABRIL – TRETA DEL MONTEPIO I ENTRADETA OFICIAL

El dissabte 10 d'abril era el Montepio 76+1 qui organitzava i planificava un magnífic dinar. De nou cal felicitar a Paco que ha tornat a aconseguir enjuntar-nos a 77 Marrakesch amb la seua iniciativa.

Tornàvem al Baradello Gelat, on ja havíem compartit un esmorzar del Montepio. L'hora del dinar s'allargava fins les dos i mitja perquè tots pogueren assistir. Per supost, la xaranga d'Atzeneta s'encarregava d'amenitzar el dinar, que va estar molt bé.

Després d'unes quantes formadetes es procedia a l'entrega dels trofeus del Campionat de cotos del Montepio. Timoteo Cuevas i Enrique Alijo havien estat els guanyadors. Posteriorment s'entregava el Montepio de la Filà. Com que no havia megafonia es va demanar la col·laboració d'algú amb bona veu perquè anara cantant els noms. No fa falta dir-vos qui es va encarregar d'açò.

Amb una copa i una formadeta acabàvem el dinar perquè no hi havia pràcticament temps per descansar. Hui, amés, teníem Entradeta, l'Oficial, a les 22.50 hores, així que sobre les nou de la nit ens reuníem en la Filà per a sopar i pràcticament amb el mos a la boca partíem cap al País Valencià. Quasi complint l'horari establert començaven a redoblar els timbals i arrancàvem l'entradeta amb la banda de Muro.

Fins a cinc esquadres ben plenes omplien el carrer. No cabíem tots en haver només cinc xafarots i no poder fer cap esquadra més. Així que per davant es fomaven uns grupets de festers que esperaven que algú deixara el

seu lloc per a ocupar-lo. Altres entre gotet i gotet deixaven fer als demés. Continuàvem rodant les esquadres de davant cap a darrere perquè tots gaudírem de la música ben a prop. De nou va estar una nit estupenda, amb molt bon ambient.

DIUMENGE 11 D'ABRIL – LA GLÒRIA INFANTIL

Arribava la Glòria Infantil, amb el desig de què l'oratge acompanyara també els més menuts. I així va ser. El Glorieret Infantil, a pesar de la confusió inicial que va tindre la Junta, era Iñaki Verdú Jaén, fill de Javier Verdú Sanjuán. A les 8'30 h. del matí començava la Missa dels Glorierets i allí estava Iñaki ben templat. La parròquia de Santa Maria es trobava abarrotada de festers, familiars i amics dels Glorierets. L'anècdota del matí venia per part del Glorieret dels Cordoneros. En entrar al temple acompanyat dels seus pares, sa mare es posava de part i aquell mateix matí quan arrancava la Glòria del Partidor, el petit Cordonero ja tenia un germanet.

La fresqueta del matí mostrava un cel blau, radiant, resplendent. Els més menuts gaudien d'una jornada assolejada. I rodejàvem a Iñaki junt els seus pares, en eixir de la parròquia de Santa Maria, mentre despertava aquest matí de festa jove i infantil. La música que la banda de Castell de Castells interpretava ens movia en direcció a nostra Filà, ben agrupats, resguardant i mimant el Glorieret.

La clàssica xocolatada per als xiquets, i algú que altre major, i un bon esmorzaret ens permetia reposar forces. Encara ens quedava la pujadeta fins el Partidor, el quilòmetre zero de la Festa. Prendíem foc a la ressonant traca que avisava de l'eixida d'Iñaki, i els Marrakesch, en bona harmonia, ens dirigíem cap al punt de l'arrancada.

Un any més Juan Lluch, el nostre Secretari Perpetu, feia el seu reportatge fotogràfic. Mentre anàvem posant el capot al Glorieret, amb acurada paciència com moltes moltes ho hem vist fer a Juan. Després el turbant, i els guants. Iñaki estava de fil de vint i son pare ben a prop estava orgullosíssim i ple de goig.

Teníem el Glorieret ja format, en el seu lloc, ben vestit, amb bona planta. Tot estava dispost. Arrancava la Glòria Infantil, armònicament, amb la infantesa per davant, agrupant el millor de cada Filà. Acompanyava el bàndol moro la Unió Musical, interpretant *Jordiet* i els festerets avançaven amb curts passos, a poc a poc, mentre per davant s'organitzava eixe núvolet de pares que no volen deixar soles els seus fills.

Amb l'excel·lència que l'oratge ens brindava i la gràcia i encant que els Glorierets demostraven vivíem una excepcional Glòria Infantil que portava

davant dels nostres ulls la demostració palpable de l'arrelament de la Festa. I Iñaki, marcant el pas amb confiança, després dels assajos de les setmanes prèvies a Salesians, representava la nostra Filà amb bona disposició, també amb serietat, però sobretot amb l'espontaneïtat que l'edat otorga.

Havia estat un Glòria magnífica. El País Valencià estava ple de gom a gom i arribaven els moros al final del recorregut i esperaven els cristians, que venien per darrere. Els dos Sergentets es fonien en una abraçada en passar la Música Nova per davant de tots els Glorierets, moros i cristians. Emocionava i alegrava veure aquell abraç. Cal donar-li l'enhorabona a Iñaki i als seus pares perquè ens ha representat a la Filà molt bé.

La mascletà posava fi al matí. En animada cercavila ens posaven en marxa cap a la Filà. Després de l'esgotador matí venia el repós i la conversació tranquil·la, reunits davant de la taula. Per supòsit el Glorieret també tendria la seua placa, recordatori del que havia sigut la seua participació en aquesta jornada feliç per a la família Verdú Jaén.

DIVENDRES 16 D'ABRIL – ENTRADETA A ESCOT

Per Sant Nicolau, a les 22.50, i amb la banda de Muro començàvem l'entradeta a escot. 3 esquadres baixàvem amb parsimònia disfrutant de la nit, que era potser massa fresca, quasi feia gelor, però no evitava que disfrutàrem d'una excel·lent entradeta. Hi va haver algunes queixes pel preu de l'entradeta, però el que s'intentava era no gravar excessivament a la filà. Considere que malgrat tot el preu no va restar presència si atenim el nombre de Marrakesch, una trentena, que sopàvem a la filà.

I a banda de les dos entradetes, l'oficial i la d'escot, hi ha hagut tres entradetes més, sol·licitades per diferents grups.

El mateix dia de la Glòria Infantil hi havia una Entradeta per baix i amb marxa cristiana. Pel País Valencià una esquadra disfrutava de la companyia de la xaranga d'Atzeneta. Fins i tot va haver llançament olímpic de porra però al Tigre no li va sentar gens bé. Això no és fa!

El dimarts dia 13, l'Esquadra de Negres del Capità 1996 i els seus homònims dels Contrabandistes gaudien d'una Entradeta conjunta, per Sant Nicolau. Sens dubte s'ha aconseguit mantenir una bona amistat entre les dos esquadres, encara que ja han passat tres anys des que van coincidir aquestos dos grups de festers. S'ho van prendre en calma i van allargar la seua entradeta. De l'arrancà amb marxa mora es va passar a la mestria dels contrabandistes amb la navaixa. Una cara de temor i sorpresa es reflectia en la cara dels Marrakesch quan s'oferia la navaixa. Això era massa compromís!

El dia 19 d'abril, a les 23'30 h. de la nit, dos esquadres, formaven pel País Valencià. Atzeneta interpretava *El President* i a poc a poc avancaven cap amunt. En arribar a la Casa de Cultura feiem una paradeta i després i sense parar disfrutàvem del carrer Sant Llorenç, mentre s'alternaren la marxa cristiana i la mora. Una bona entradeta la d'aquella nit.

DISSABTE 17 D'ABRIL – PROCESSÓ DEL TRASLLAT

Al temps que les campanes de Sant Jordi anunciaven el començament de la Processó del Trasllat, ens congregàvem un bon nombre de Marrakesch per acompanyar Sant Jordi, el Xicotet, des del seu temple fins la parròquia de Santa Maria, amb devoció. Enguany no hem tingut l'entradeta que era habitual aquest dia però a pesar de tot la presència Marrakesch va ser prou significativa.

DIMECRES 21 D'ABRIL – NIT DE L'OLLA

I com si despertàrem d'un somni arribava el dia esperat. Qui no té la vespra no té la Festa. I la vespra de nostra Festa és musical, bulliciosa, alegre. Els Músics arribaven a Alcoi i ens preparàvem per a rebre'ls. Un any de preparatius ens separava de la Festa anterior i teníem la sensació que tot estava a punt per gaudir de tres dies intensos. La Festa es viu tot l'any, es disfruta tot l'any i esclata en tres dies que sempre ens passen acceleradament. De migdia, sobre les 14'00 hores la clàssica paella a la Filà reunia un bon nombre de Marrakesch, que esperaven ja la Nit de l'Olla. En aquesta ocasió teníem dos visitants d'excepció: els dos Ambaixadors Paco Marín i Salomón Sanjuán compartien aquest dinar amb els Marrakesch.

Per la vesprada quasi ja de nit, quan el sol s'amagava i els primers estels començaven a relluir en el cel, les campanes cridaven am goig l'inici del nostre estimat *Himne*. Don Andrés, capellà Salesià i membre de la Nova era l'encarregat de dirigir aquest cor tan gran que ens reuneix a la Bandeja. L'emoció enjuntava les veus, les apretava i la imaginació ens situava ja amb el nostre vestit Marrakesch. Aplaudiments, soroll de mascletà, Alcoi estava en Festa, havíem cantat l'*Himne*, ens disposàvem a viure la Festa abrilenca. Començava la Nit de l'Olla. La Filà no donava abast. Tots amb la cullera que el Tigre ens donava en entrar, plens d'il·lusió, ens disposàvem a degustar la saborosa olleta que Timoteo i Enrique ens oferien. Com sempre estava de primera, enhorabona als cuiners, que sacrifiquen aquesta vesprada perquè assaborim el plat més alcoià i fester.

La banda de Muro ens regalava les orelles amb la seua presència, demostrant la gran banda que tenim al costat. I després del sopar l'Entradeta, que ens deixava a un palm de la Festa, a poques hores de començar amb renovada il·lusió nostra enyorada Festa.

LA TRILOGIA FESTERA

DIJOUS 22 D'ABRIL – DIA DE LES ENTRADES

La Festa renaixia, obria els seus braços i ens acollia. Els carrers del centre començaven a deixar sentir una remor que anava pujant. Alcoi es despertava, despertava a la Festa més pura i fresca. La Diana, reunia un públic fidel a l'hora de l'arrancada.

En Santa Maria acabava la Missa del Fester, retrobament amb Sant Jordi, agraint-li un any més la Festa que ens disposàvem a viure. Amb l'enramada resplendent arrancava la Diana, entre aplaudiments, entre sentiments, alegria i emoció. Començava a amanéixer al nostre poble, un amanéixer acolorit i musical, el millor amanéixer de tot l'any.

I quan ja clarejava, quan el sol començava a deixar-se veure, ens reuníem per davant de "Singer". La banda de Muro estava preparada, mentre es colocaven capots i turbants amb l'ajuda dels qui, amb sana enveja, només gaudíem de la il·lusió que els Dianers ens transmetien. El Primer Tro observava que li faltava encara un Dianer i el Darrer Tro el va tindre que buscar i traure'l de l'Ideal perquè estava fent-se un cafenet. Xe Enrique la primera arrancà i quasi fas tard?

La Penya el Frare, autèntic himne de nostra Filà, sonava a glòria. La banda de Muro ens tornava a meravellar i es complia el somni de Javier Llinares. El pasdoble de Francisco Esteve i els Marrakesch es donaven la mà i en perfecta harmonia deixaven que Javier alçara el sabre amb mestria. Era la nostra arrancà.

Deixant espai perquè tots pogueren observar l'arrancada ens disposàvem a seguir els nostres Dianers per tot l'itinerari. La girada davant de Sant Jordi, ens tornava a deixar davant del patró i tornàvem a agrair-li la Festa que començàvem a disfrutar. Pel camí preniem forces, herberet i pastes que s'oferien en diferents punts, Muntanyesos i Realistes s'encarregàvem de servir-nos poc abans de girar l'esquadra al Sant Jordi de les rajoletes, acabant aquest tram de la Diana.

Poc després arrancava pel País Valencià el segon tros de Diana. Aquesta volta Rafael Pascual Espí era l'encarregat de guiar la formació Marrakesch. Amb les notes de *Brisas de Mariola*, el "Doctor Timó", apelatiu carinyós, posava en marxa els dianers. Al País Valencià giràvem l'esquadra davant del domicili de l'Alferes Moro de la filà Llana. Més avant realitzàvem les girades acostumades davant del domicili d'Agustín Aleixandre, davant de "Laboratorio Azul" i davant de la casa de la mare de Miguel Giménez mentre els dianers rebien un excel·lent puro.

Al Partidor començava una Diana quasi familiar. Paco Cortés Tenedor era el cap d'arrancà i en la formació tres fills seus ocupaven un lloc en la formació. *Suspiros del Serpis* ressonava i començava aquesta emotiva Diana del Carbonato. De nou, malgrat les demandes del nostre Primer Tro, els músics d'Apolo situaven la percussió darrere del tot i havíem d'allargar la distància amb els Abencerratges per tal d'evitar la molèstia que ens causen, sobretot a l'hora d'arrancar.

El carrer de Sant Nicolau començava a omplir-se de públic que esperava l'inici de l'Entrada cristiana. Amb cert retard acabàvem la Diana passades les 10 del matí. S'havíem guanyat un bon esmorzar. No hi havia dubte que el dia anava a ser esplendorós, amb un sol radiant, encara que feia un airet que en ocasions gelava, però era un dia perfecte. Els Cristians es disposaven a fer la seua triunfal entrada.

Ja més tard, mentre nosaltres començàvem a dinar al Bar Vilaplana, sobre les 14'30 hores, encara no havia finalitzat l'Entrada Cristiana que enguany s'ha allargat fins les 15'15 hores de la vesprada. El dinar no va estar mal encara que hi havia qui deia que el marisc era massa fresc. Tenia raó. Es servia primer als esquadrers perquè pogueren anar a maquillar-se tots junts, cosa que provocà certa confusió entre els cambrers que no s'havien per on anaven. Juan Picó Cortés anava indicant a quí se li havia de servir primer i els demés veiem passar els plats. Més d'un centenar de Marrakesch compartíem el dinar i després dels cafés ens disposàvem a marxar cap al Partidor.

Els moments d'espera ens permetien observar el boato que el Capità dels Benimerins havia reunit al seu voltant i apludíem la seua arrancà. Darrere dels Realistes, ens col·locaven segons els guió que havíem confeccionat. L'esquadra formava uns metres més amunt del punt d'eixida mentre la percussió començava a marcar el ritme de desfilada. I Picó, des del seu balconet, el seu privilegiat lloc, demanava la nostra presència. Fernando Mira Mira era el cap d'arrancà i obsequiava els esquadrers amb un bon puro. L'esquadra es menejava suaument a colp de timbal i les xeremies trencaven en forta pujada amb el seu agut so. *Xavier el coixo* enmudia el públic que centrava la seua atenció en l'esquadra. I en el moment just Fernando alçava el

xafarot i les llances apuntaven al cel. Aplaudiments i música fantàstica es confonien agradablement, donant eixida a l'esquadra. Un dels esquadrers es col·locava la llança com si fora l'espingarda, s'havia enganyat d'acte fester. De totes maneres el pròxim any caldrà no donar-li Diana per si col·loca l'espingarda com la llança.

Per darrere venia la carrossa del zoco àrabe que va resultar un èxit per la seua caracterització i el bon humor dels comerciants beduïns que negociaven amb qui s'arrimara per allí. La resta de la Filà, de quatre en fons, precedia la carrossa de tancament, amb Agustín Aleixandre oficiant de Cop.

L'esquadra, brillant i compacta, prenia possessió de Sant Nicolauet. Quina enveja provocaven. Fernando Mira i Ricardo Canalejas Romà, compartirien el luxe de comandar la formació des del Partidor fins Sant Llorenç. Ricardo venia ben preparat i portava el seu propi xafarot, regal estimat, que s'alçava a cada balcó, amb mestria i bon fer. L'entrada resultava magnífica amb un oratge excepcional.

Massa efusió en alguns festers que provocaven a l'altura de la Glorieta que un dels esquadrers se n'haguera d'eixir de la formació. També és cert que aquest tram s'estreiteix un poc i no deixa quasi espai per a l'esquadra. Per la plaça de Ramon i Cajal ens trobàvem a Paco Mira Berbegal, que de seguida preguntava per l'arrancà. Tranquil Paco que tot ha eixit molt bé. Fernando ho ha fet bé. Més avall des d'un balcó, el germà de Fernando, Paco, i la seua dona, ens feien la mateixa pregunta i tenien la mateixa resposta confirmada quan l'esquadra arribava per davant del balcó.

Avançàvem sense parar però massa relaxadament. Les parelles s'estiraven excessivament. Al final del carrer Sant Nicolau s'accelerava el pas perquè els Realistes eixien de la Plaça i podíem provocar una trencà si no adelantàvem una miqueta. Sense problemes embocàvem l'entrada a la Plaça i arribava el moment del relleu d'esquadrers per darrere del Castell. Un nou grup de Marrakesch disfrutava de la vesprada assolejada. En girar cap a Sant Llorenç l'esquadra brillava poderosament en rebre el sol de front, oferint una imatge espectacular del nostre disseny.

S'havien alternat les marxes *Xavier el coixo*, *Marrakesch* i *El Moro del Cinc* i prenia el sabre José Fernando Soler, que amb domini i elegància feia pujar els aplaudiments. També disfrutava del seu moment de glòria Felipe Ara, que per uns instants pujava d'escalafó: de component de l'esquadra a cap d'esquadra.

Havia estat en línies generals una bona entrada. Havíem arrancat amb nou minuts per davant de l'horari previst i l'esquadra arribava al carrer de Santa Llúcia a les 19.04 minuts, dos minuts per davant de l'horari previst per

l'Associació. Havíem emprat una hora i divuit minuts, que havien passat volant.

Els actes de la primera jornada havien finalitzat. Per la nit la Filà organitzava un sopar amb un conjunt que no va estar massa concorregut però que va ser animat i divertit. Aquest dia cadascú es buscava la seua Festa. La nit es faria nolt llarga.

DIVENDRES 23 D'ABRIL – DIA DE SANT JORDI

El dia central de nostra Festa, el dia de Sant Jordi, ens convocava de bon matí amb la Segona Diana. Una fresqueta agradable ens espavilava mentre felicitàvem els Jordi i esperàvem el torn d'arrancà a la part baixa de l'Avinguda del País Valencià. Enguany milloràvem la nostra participació: una esquadra amb dotze festers i una altra amb dotze xiquets ens sorprenia. Inclús Paquito Mira es trobava per allí i dia que enguany que no s'ha vestit no estava perdent-se res. El Darrer Tro també feia memòria intentant recodar l'última Segona Diana que havia vist i no se'n recordava de cap.

Amb *Suspiros del Serpis* començava la nostra Segona Diana, amb Manolo Borrás fent de cap d'esquadra. Miquel Aznar també s'atrevia a dur el sabre, però ràpidament deixava pas als demés. Començava a lluir el sol entre els núvols que en un principi cobrien el cel. Amb l'espenta que nostra banda de Muro ens oferia, pujàvem amb calma pel País Valencià, cap a Sant Llorenç.

L'esquadra de xiquets quedava dirigida per Carlos Flores Cabrerizo, encara que el sabre era més gran que ell, però amb la seua simpatia rebia el aplaudiment dels pocs espectadors que assisteixen a aquest acte. Potser és motiu de reflexió, ja no sols la poca assistència d'algunes filaes, sinó la falta de públic en un acte en què es vol donar importància als xiquets. Més avant, Rafael Bernabeu Aznar s'encarregava de portar els festerets cap a la Plaça.

I arribàvem davant del Campanar, després d'haver pegat la volta a la Bandeja, a les 10'15 hores del matí, deixant el pas a la banda de Muro que ens havia oferit una esplèndida Segona Diana.

Enguany hi havia esmorzar subvencionat per als participants en la Segona Diana, creant-se un bon ambient a la taula mentre féiem temps fins prendre direcció cap al temple de Maria Auxiliadora, enguany amb un nou campanari, per tal d'assistir a la Missa que com és costum celebrem a les 12 hores del migdia, conjuntament amb els Alcodians, beneint-se posteriorment la imatge de Sant Jordi que sortegem anualment, imatge que enguany li ha tocat a l'amic Ricardo Canalejas Pla.

Finalitzada la Missa i beneïda la imatge, als acords de l'*Himne de Festes*, eixíem del temple mentre els xiquets portaven les andes amb la imatge.

El carrer Sant Llorenç estava ple i quasi no podien passar i vam canviar de camí. Carrer Sant Francesc cap a munt i per Santa Rita a Sant Nicolau, Plaça d'Espanya i cap a la Filà. Xe, però si el que volíem era lio, tots apretats i llançar caramels.

A la filà es servien unes cerveses que ens refrecaven mentre descansàvem una estona fins l'hora d'eixir cap a l'Hotel Reconquista. A les dos i mitja del migdia ens disposaven a dinar. Esperem que l'any vinent tingam resolt el problema del dinar d'aquest dia i pugam reunir-se tots els qui vulgam. La disposició de les taules va estar molt encertada. Els dies previs, amb un plànol de la disposició de les taules, cadascú es situava on volia.

Agraïem el servei ràpid que els cambrers de l'hotel ens oferien i el dinar no va estar mal. En acabar les postres, a l'hora del café, una representació de la Junta baixava al saló on estaven els Realistes i feiem entrega al Primer Tro dels Realistes, Santiago Pericàs, i al Sant Jordiet 1998, Fernando Belda Blanes, de les fotografies del premi que nostra filà havia creat dins del concurs fotogràfic de l'Associació. Un fort aplaudiment per part de tots els Realistes agraià el detall i les paraules del nostre Primer Tro, que manifestava les excel·lents relacions que hi ha entre les nostres filaes. Posteriorment pujàvem dalt i el Primer Tro entregava les insígnies de plata i els pergamins corresponents als festers amb vint-i-cinc anys de pertanyença a la filà: Juan Bautista Vañó Vañó, Miguel Llorens Payá, Vicente Juan Verdú, Francisco Lledó Arques i Alberto Pérez Ferré. Per diferents motius no assistien Juan Bautista Vañó, Miquel Llorens i Francisco Lledó, esperem que l'any vinent no falte cap Marrakesch i tots pugam assistir a aquest dinar tan assenyalat.

Sobre les cinc de la vesprada venien els músics de la banda de Muro, sempre plens de ritme i ganes de passar-ho bé, amenitzant-nos la sobretaula.

A les set de la vesprada començava la Processó General des de la placeta del Carbó. Les arcades del Museu Arqueològic era el lloc on el Tigre ens esperava amb les espingardes, llances i banderins necessàries. No em sembla correcte que els festers deixen la seua filà i marxen per davant amb els devots. Són festers i crec que la seua obligació està amb la filà. Menys participació que l'any anterior, 23 Marrakesch, amés dels xiquets, participàvem directament de la Processó. El nombre molt significatiu però pobre.

Homentjàvem Sant Jordi, nostre estimat patró, amb la serietat que les marxas imposen però amb l'alegria de viure un any més aquesta grandiosa Festa que celebrem, amb orgull i esperit de superació. En finalitzar la processó el ram que el nostre Cop, Javier Vilaplana, lluïa en la boca de l'arcabús, quedava dipositat davant del Sant, agraint-li d'aquesta manera la seua protecció durant tot l'any i la possibilitat d'honorar-lo com es mereix.

Per la nit i a la filà s'enjuntàvem un bon nombre de Marrakesch per disfrutar d'un sopar que va resultar molt animat. Una xaranga amb músics de Muro ens acompanyava i no parava de tocar, divertint-se també amb nosaltres. Durant el sopar Fernando Mira em feia una puntualització. Nando te n'has passat, quan encara no hem complit el centenari dir-me que havies sigut l'últim cap d'esquadra del mil·leni és massa. Mentre sopàvem un grup de Marrakesch també participava de la Retreta i s'encarregaven de fer arribar al públic els vora a 10.000 fregalls que havien portat. Una vegada acabat el sopar a la filà, els qui ho volien, pagaven els músics de Muro per disfrutar de la seua presència pels carrers cèntrics fins altes hores de la matinada.

DISSABTE 24 D'ABRIL – DIA DE L'ALARDO

El dia dels Trons amaneix brillant i lluminós, un altre esplèndid dia de sol i calor. Cares d'esgotament perquè la nit havia estat molt mogudeta. Un bon esmorzar ajudava a prendre forces i començar l'Alardo. Enguany tots havíem arreplegat la pólvora a temps. Ningú s'havia quedat sense pólvora.

35 Marrakesch començàvem l'Alardo passades les dotze del migdia, des de la Placeta de Mossén Josep, amb un sol que calfava massa. El fum i la pólvora cremada s'apoderava dels carrers del centre d'Alcoi. L'Alardo del matí es va fer intens, amb una cadència de disparo un poc elevada, massa de pressa. Esgotàvem la pólvora alguns festers abans d'arribar a la Plaça, on es formaven dues files d'arcabussers.

I després de l'Alardo ens concentràvem en la Plaça de dins on ens esperava una xaranga per tal de viure la Festa al carrer. En petita cercavila arribàvem a la Filà sobre les 14'00 hores. Compartíem la taula i anàvem comentant el que havien estat les Festes, mentre els músics de la banda de Muro amenitzaven la vesprada. Un bon cafenet i una copeta ens posava a to per a suportar l'Alardo de la vesprada.

Menys festers que pel matí, 23 Marrakesch, altra volta bon número però insuficient, començàvem a disparar pel costat de l'Ajuntament en direcció a Salesians. Es media millor el ritme de l'Alardo i anàvem mesurant la pólvora amb més compte. L'Alardo es feia més regular i amb més ordre. Algú s'oblidava que cal disparar cap amunt perquè el perill el tenim en les nostres mans. Impressiona pensar que vora 5.000 quilos de pólvora es consumeixen en un dia sense que hi haja quasi cap incident d'importància. La responsabilitat del fester és de vital importància en aquest aspecte.

Dues files de Marrakesch disparàvem sobre la *Bandeja*, retrocedint i permetint la victòria obligada dels cristians. Davant de l'església de Sant Jordi finalitzava l'Alardo, acabàvem nostra participació festera de l'any 1999.

L'Aparició, l'acte més entranyable i pur, infantil i emotiu, com un joc, deixava escapar un sospir, alguna llàgrima. La Festa acabava, ens deixava, es despedia entre llums i focs. Sant Jordiet ens anunciava el final de la Festa però també l'inici d'un compte enrere que es repeteix cíclicament. Una nova Festa es posava en marxa. I entre la despedida i la benvinguda els soparets es convertien quasi en un sopar de filà. Més d'un centenar de persones ens congregàvem al Campanar. Només va deslluir el fred que es va apoderar del carrer. Un airet massa gelat bufava per tota la Plaça però no importava molt si estàvem a gust tots junts. Així amb bona unió finalitzàvem una Festa, la de 1999, que haguérem volgut perllongar-la tot el possible.

Il·lusió, unió i germanor, que no ens falten durant tot l'any i que Sant Jordi ens ajude a superar els obstacles que la vida ens depara, que ens deixi de nou de la seua mà, amorosa i sempre pròxima, al costat de la Festa del 2000, preàmbul del nostre Centenari. Gràcies per la vostra atenció.

Visca la filà Marrakesch!

Visca Sant Jordi!

Pau Gómez i Navas
Cronista